

quod pro anima liberanda à purgatorio dicenda sit una Missa de Requite ad prædictam indulgentiam assequendam, talis Missa de Requite dicenda est, quia est conditio appolita, sine qua gratia non obtinetur, at verò si in tali Bulla habeatur, pro una Missa dicenda in prædicto altari, una anima liberata sit, talis Missa necessarid de Requite non est dicenda; est enim beneficium Summi Principis, quod latè, & non strictè est explicandum. Ita Rodriguez, Philippus à Cruce, Hieronimus Garcia, Latorius, Quintanaduenas, Hieronymus Rodriguez, Trullenchus, Zarola, & alii multi, quos citant, ac sequuntur Fagundez lib. 3. cap. 9. num. 7. Fragosus tom. 2. part. 2. lib. 8. disp. 1. 9. §. 7. num. 19. Bordonus, Naldus, & alii multi apud Dianam part. 9. tract. 2. Resol. 8. Qui maxime de se testatur quòd in hanc sententiam abitet, nisi in oppositum starent declarationes Cardinalium.

Rodrig. Philip. à Cruce. Hier. Garc. Latorius. Quintan. Hier. Rodrig. Trullench. Zarola. Fagund. Fragosus Bordon. Naldus. Diana.

52. Declaratio.

Lezana.

Diana. Nigron.

53.

Fagundez. Layman. Granad.

54. S. Congreg. Diana.

55. Sylvius.

alii cum Diana part. 9. tractatu 2. Resol. 27. Diana. Affirmant, quia Pontifex in tali altari privilegium concedit per totum octavarium: ergo ad fructum privilegii dies Dominica includenda est, ad hoc ut in ea dicatur Missa de requie.

QUESTIO XIII.

An Altaria privilegiata sint revocata per totam V. & per annum Jubilei; ac Bullam Cruciatam?

SUMMARIUM.

- 56 Altaria privilegiata non sunt revocata per Paulum V.
57 Anno Sancto non suspenduntur altaria privilegiata.
58 Probabilis est per Bullam Cruciatam, non suspendi altaria privilegiata, & num. 59.

Paulus V. anno 1606. revocavit omnes indulgentias Religiosis indultas, & alias denud concessit, in quo decreto non comprehenduntur altaria privilegiata, qua in Ecclesiis Regularium habentur: nam Paulus V. non revocavit indulgentias Regularium Ecclesiis, & altaribus concessas, sed tantum concessas immediatè, ac directè ipsis Regularibus vivis, & quidem, qui de tali foro erant. Ita Quintanaduenas in Theolog. log. Morali, tomo primo, tract. 4. Appendicis, dub. 2. num. 5. Diana part. 9. tract. 2. Resol. 21. Qui addit, quod si concessum esset à Pontificibus, ut quis, sive secularis; sive Regularis aliquod opus pium faceret; vel Missam celebraret, pro anima à purgatorio liberanda, hæc indulgentia non est revocata, tum quia illa indulgentia non est Regularium, sed eorum Ecclesiarum, tum quia illa indulgentia reputatur revocata: à Paulo V. quæ erant pro vivis, non verò pro defunctis.

56.

Paul V.

Quintan.

Diana.

57.

Lezana. Bordon. Layman.

58.

Rodrig. Villalobos. Carrillus.

Dico secundò: quod altaria privilegiata non suspenduntur per Jubileum anni Sancti. Ita M. Lezana verb. Altare, numero decimonono, Bordonus tomo secundo, Resol. 91. num. 12. Layman. lib. 5. tract. 7. cap. ultimo. in sine; & Probatur primò: quia in Bulla anni Sancti nulla fit mentio suspensionis indulgentiarum pro defunctis, quod de jure erat necessarium, cum id sit valde speciale: Deinde ratio ob quam Summus Pontifex illo anno omnes indulgentias suspendit, ea est, ut fideles promptiores fiant ad proficiendum Romam, ut eas ibi lucrerent, quæ ratio non habet locum in mortuis, qui Romam proficisci non possunt.

Dico tertio: quantum ad Bullam Cruciatam, quod quamvis aliqui Doctores probabiliter teneant, hujusmodi altaria privilegiata per Bullam Cruciatam suspendi, ut Rodriguez, Villalobos tract. 27. claus. 12. num. 5. Tamen probabilior mihi est sententia, quod non suspendantur. Ita Carrillus Trullenchus,

Trullench. Lezana. Diana.

Diana.

56.

Trullenchus in expositione Bullæ, lib. 1. quæst. 9. cap. 3. dub. 4. num. 3. Lezana verb. Altare, n. 19. & verb. Bulla Cruciatæ, num. 41. Quintanaduenas in Theolog. morali, tom. 1. tract. 1. Appendicis, dub. 4. num. 7. Diana licet alibi oppositum existimaverit; tamen novissimè nostram sententiam, ut probabilior teneat part. 9. tract. 2. Resol. 22.

Et probatur: quia in suspensione generalis indulgentiarum per Bullam, non exprimitur ista indulgentia pro defunctis concessa; quod videbatur necessarium, cum sit specialis nota digna, deinde quia indulgentia pro aliqua capella, vel Ecclesia literis scriptum ponitur edictum in ea: indulgentia, ut Jubileum in hac capella, vel Ecclesia habenti Bullam Cruciatam. Sed tale edictum scriptum non ponitur in altaribus privilegiatis, ergo signum est, &c. Tandem, quia ex summario constat, quod solum illis suspenditur indulgentia quorum respectu revalidantur, qui solum viatores sunt, cum hi tantum Bullam Cruciatam sumant, ut tam indulgentias ipsius Cruciatæ, quam aliarum rerum lucrari valeant.

QUESTIO XIV.

Quot modis altare consecratum suam amittat consecrationem?

SUMMARIUM.

- 60 Tunc altare desinit esse consecratum, quando ita est fractum, ut non possit continere calicem, & hostiam, vel quando illius cornua non exstant.
61 Altare fixum desinit esse sacrum, quando illius mensa à columnis amovetur, nisi aliud substituitur.
62 Si non sit sepulchrum ad reliquias non desinit esse sacrum.
63 Violata Ecclesia, violatur altare fixum, & contra.
64 Altare sive fixum, sive portatile, non amittit suam consecrationem, ex eo quod excommunicatus in eo celebret.
65 Lapis altaris profanatus potest vendi, & decenter reineri ab emptore.

60.

Cap. 1. Cap. quod C. Ligneis. Baconius. Henriq. Suar. Coninch. Reginald. Azor. Nugnus. Bonacina.

61. Can. motum.

Tunc altare consecratum desinit esse consecratum. Primò: quando ita est fractum ut nulla illius pars, quæ manet, possit commodè continere pedem calicis, & hostiam cum patena. Secundò: quando cornua, quæ injunguntur, fuerint fracta, tunc enormiter fractum altare reputatur. Ita cap. 1. & cap. Quod in dubiis, & cap. Ligneis, de consecratione Ecclesie, vel altaris, Ita Nolter Baconius in 4. disp. 1. art. 1. Henriq. Suar. Coninch. Reginald. Azor. Nugnus, & alii quos citat ac sequitur Bonacina.

Tertio: quando altaris fixi mensa à stipite, vel columnis, quibus innititur, removetur, ac separatur, & in hoc sensu debent jura citata intelligi, ex Can. si motum de consecratione: dicitur, quòd altare excreatur seu desinit esse sacrum, quando motum Sylveira Opuscula.

vetur à stipite suo, nempe, sustentaculo; ita Baconius citatus. Sylvest. in summa, verb. Altare, quæstione octava, Suarez tomo tertio, in Sylvest. tertia parte, disputat. 81. scilicet 5. tamen si ipsa mensa superior est lapidea consecrata, si aliud sustentaculum apponatur, existimo, quod non perdit consecrationem, sed tunc in eo potest celebrari.

Quartò: addunt aliqui, altare fieri incipit ad consecrationem, quoties signum sepulchri, seu repositorii, seu loci ubi reliquie reconduntur, frangitur, vel amovetur. Ita Sylvest. cum Azor. tom. 1. lib. 10. Sylvest. cap. 27. quæst. 12. Tamburinus tom. 1. de jure Abbatum, disp. 23. quæst. 6. num. 4. Barbosa de Episcopo, allegat. 27. Tamen cum à nobis supradictum sit in hac Resol. Reliquias non esse de essentia consecrati altaris, inde per fractionem, vel remotionem talis repositorii non perdit suam consecrationem. M. Lezana verb. Altare, num. 20. Adverit tamen Laym. de sacrificio Missæ, lib. 5. tract. 5. cap. 6. num. 9. Quod in hoc sit servanda consuetudo Ecclesiarum patriæ.

62.

Sylvest. Azor. Barbosa. Tambur.

Lezana. Layman.

63.

Sylvest. Abbas.

Sylvest. Abbas. Azor. Hier. Rodrig.

64.

C. de Sac. Tambur.

65.

S. Congreg. Barbosa.

Quintò: violata Ecclesia, vel polluta, altare stabile, non verò portatile in ea contentum; aut positum, quod cum Ecclesia conjungitur, polluitur, & violatur, & è contra nam si Ecclesia violatur, violatur ex toto, & non ex parte, si autem polluitur altare, quod est in Ecclesia, necesse est etiam, ut Ecclesia ex toto violetur, ac ut polluta habeatur. Sylvest. verb. Altare, quæstione undecima, ex Abbate in cap. Præposuisti, de consecratione Ecclesie. Aliter vero dicendum, quando Ecclesia amittit suam consecrationem, quod fit ejus parietibus dirutis, vel exultis, si altare tunc integrum permanet suam retinet consecrationem: & è contra altare fractum, amplius consecratum non est, nec tamen idcirco Ecclesia desinit consecrata existere. Ita Sylvest. Abbas. Azor. tom. 1. lib. 10. cap. 27. quæst. 14. Hieron. Hier. Rodrig. Resol. 9. n. 12.

Sextò: nullum altare sive fixum, sive portatile amittit suam consecrationem, ex eo quod in ipso celebraverint excommunicati, interditi, degradati, &c. Ita colligitur ex cap. 2. de Sacramentis non iterandis, Tamburin. de jure Abbatum, tom. 1. disp. 23. q. 6.

Tandem altaris lapis profanatus, seu fractus, & deformat, potest vendi, & licitè teneri ab emptore, sed in loco decenti, & honesto. Ita declaravit Sacra Congregatio apud Barbolam in Collectan. Bullariis, verb. Altari, M. Lezana verb. Altare, n. 24.

RESOLUTIO IX.

Annus, Tempus, Dies.

Ut sæpè in utroque jure, tam Canonico, quam Civili; & in Bullis ac Decretis Summorum Pontificum, ac Conciliorum, & statutis peculiaribus Religionum certis annorum terminus exprimitur, ac determinatur valde

valde utile erit explicare quando annus intelligendus est completus, vel inchoatus juxta doctrinam.

QUESTIO PRIMA.

Quid significetur per annum denotatum in genitivo, vel in ablativo cum prepositione, in, vel, in accusativo cum prepositione, ad, vel, per?

SUMMARIUM.

- 1 Cum dicitur in anno intelligitur annus inchoatus.
2 Cum lex nititur genitivo requiritur annus completus.
3 Si lex nititur accusativo cum prepositione, ad, requirit annum completum.
4 Si lex nititur prepositione, per, requirit annos completos.

Primo: quando leges & decreta apponunt annum cum prepositione in, per ablativum, ut si dicatur, quod fiat aliquid in anno tertio; tunc denotatur annus inchoatus, ac inceptus, ita ut in aliqua die illius anni tertii illud fieri possit: nam qualibet die, jam annus ille est inchoatus. Sylvester in summa, verb. Aetas, questione 2. Azor. tom. 1. lib. 5. cap. 28. §. Dubia est questionis. Portel. in Additionibus ad dubia Regular. verb. Annus, num. 1. Idem dicendum existimat M. Lezana verb. Annus, num. 2. Cum dicitur, quod aliquis ad aliquod officium non admittatur, nisi fuerit in aetate triginta annorum; idem omnino valet ac si diceretur, quod ad illud officium non assumatur, nisi sit in trigesimo anno: tunc sufficit annus inchoatus, unde cum nostrae Constitutiones Carmelitanæ part. 4. cap. 13. num. 3. requirunt ad officium diffinitorum; ut sint in aetate triginta annorum, fat est, quod prædicti anni sunt incepti.

Secundo, si lex utitur genitivo, dicens: ne quid fiat ab aliquo, nisi fuerit decem annorum, vel quid aliud simile, tali dispositione exigitur annus completus. Ita Sylvester, Azor. Portel. & Lezana citati.

Tertio: si lex utitur accusativo cum prepositione ad, denotat tantum annum inchoatum, ut si dicatur, hoc fiat ad tres annos; citatur Bartol. l. si qui ff. de legat. & l. Qui filium, ff. ad Trebellianum. Ita Auctores citati.

Quarto: si lex utitur accusativo casu, cum prepositione Per, designans annos, v. g. per tres, vel quatuor annos; annos completos requirit; & ad hoc adducitur lex. Non putabam, & lex Si annos ff. de conditione, & demonstratione. Ita citati Auctores; ex quo colligit Portel. num. 4. pro Minoribus, quod dum Sixtus V. constituit Abbatis vacare per tres annos; requirit annos completos. ita ut si desit una tantum dies, non possint reelegi. Sixtus enim V. usus est in sua Constitutione accusativo cum prepositione Per, per tres annos.

Sylvester. Azor. Portel. Lezana.

Constitut. Carmel.

Sylvest. Azor. Portel. Lezana.

Portel. L. Si quis. L. Qui filium.

L. Non putabam. L. Si annos. Portel. Sixtus V.

QUESTIO II.

Quomodo intelligendus annus, quando lex utitur prepositione Ante, vel Post?

SUMMARIUM.

- 5 Si lex nititur prepositione, ante, annos inchoatos, ac inceptos, indicat.
6 Si vero nititur lex prepositione post, annos completos denotat.

Primo: quando lex assignans terminum annorum utitur accusativo cum prepositione, ante, ut si dicatur, ante viginti annos vel viginti tres, tunc sufficit anni inchoati, ut colligitur ex Tridentino sess. 13. cap. 12. determinans annos ad sacros Ordines suscipiendos, ait; viginti duo, ante viginti tres, ante viginti quinque, quod de annis inchoatis tenet communis praxis Ecclesie, Henriquez in summa, lib. 10. cap. 10. §. 2. & lib. 13. cap. 38. §. 2. Reginaldus in praxi, lib. 30. tract. 3. num. 166.

Secundo, si vero lex assignat terminum annorum utitur accusativo cum prepositione Post: Ut si dicat post unum annum, vel post duos annos, tunc de annis completis, sermo est. quod confirmat Portel. in Additionibus ad dubia Regul. verb. Annus, num. 4. §. Quærit. Ex quadam declaratione Gregorii XIII. nam Pius V. constituerat, quod nullus functus officio provincialatus posset reelegi, nisi post octo annos vacaturæ: tunc Gregorius XIII. explicavit illud, non esse intelligendum de annis completis, sed de vacatura, duarum electionum intermediarum, ex quo etiam inferitur, quod cum Concilium Tridentinum sess. 23. cap. 11. disponat, ut nulli promoveantur ad sacros Ordines, nisi post annum à susceptione ultimi gradus Minorum Ordinum, intelligendum esse de annis completis, nisi aliter Episcopi judicio dispensatum fuerit, at communiter explicant DD. in Collectan. apud Barbosam.

QUESTIO III.

Quomodo annus in materia favorabili, vel odiosa sit explicandus ac intelligendus.

SUMMARIUM.

- 7 In re favorabili suffiunt anni incepti, in re vero odiosa requiruntur completi.
8 In favorem matrimonii sufficit ultima dies septemni, sicut & ultima dies duodenarii.
9 In re electione Abbatis, anni debent esse completi, sicut & ad jejunium.

Si nulla ex superdictis particulis explicatis in duabus questionibus antecedentibus

5.

Trident.

Henriquez. Reginald.

6.

Portel.

Greg. XIII. Pius V.

Trident.

Barbosa.

7.

cedentibus apponatur; & res sit constituta in dubio: In materia favorabili suffiunt anni inchoati; at vero in materia odiosa requiruntur anni completi. Ita Azor. cum Portel. in Additionibus ad dubia Regularia, verb. Annus num. 6.

8. Ex quo fit, quod cum ad contrahenda sponsalia requiratur septennium completum; ex cap. literas, & ex cap. Accessit. de sponsal. & impubertate. proindeque in favorem matrimonii ad hoc septennii complementum sufficit quod una dies septemni sit inchoata, ac incepta; sicut & in favorem testamenti idem institutum est de anno duodecimo pro foeminis, & quatuordecimo pro viris destinato, ut multi Doctores tenent cum Sanchez lib. 1. de Matrim. disp. 6. num. 2. & lib. 7. disp. 104. num. 2. M. Cornejo. tract. de Matrim. disp. 2. dub. 3. Sic etiam in favorem penitentiariæ Canonice penitentiarius debet eligi in aetate quadraginta annorum, fat est tamen, quod cum multis tenet Diana part. 10. tr. 16. Resol. 86. Hæc tamen Regula non habet locum in anno professionis Regularium, in qua requiruntur anni omnino completi, ut suo loco dicam propter declarationem Cardinalium, ac communem praxim.

9. Secus vero in re odiosa in qua requiruntur anni completi, hinc deducitur: quod cum relectio Abbatis sit res odiosa, ut testatur Rodrig. in summa tom. 1. cap. 103. Anni inchoati pro illius vacatione debent esse completi, & non suffiunt inchoati, ut etiam habet Portel. num. 6. Ex quo etiam patet, quod ille, qui complet ultimam diem anni vigesimi primi ad jejunii obligationem requisit, si in ea die incidat obligatio jejunii, non tenetur ad illud, quia obligationis tempus non est completum; at vero ab illa hora, qua tempus explevit, tenetur jejunare, excipitur tamen, si ante illam horam plures refectiones sumpserit, tunc jam ea die jejunii substantia deperdita est, & ipse jam impotens est ea die ad jejunandum. Ita Sanchez de Matrim. lib. 2. disp. 24. num. 29. Bonacina, de jejunio disput. ultima quest. 1. punct. ultimo num. 7.

Sanchez. Bonacina.

QUESTIO IX.

Quomodo sit computandus annus bis sextus, juxta Kalendarium Gregorii XIII.

SUMMARIUM.

- 10 Quid sit annus Bissextilis. In tali anno dies additus cum antecedenti prout una reputatur.
21 In reformatione Kalendarii Gregorii annus sine decem diebus, pro integro reputatur.

10. Annus bissextilis.

Annus Bissextilis, in quo bis dicitur sexto Kalendas Martii, nempe die 24. & 25. Februarii, & quamvis habeat unam Sylveira Opuscula.

diem plusquam alii anni, (talis enim annus habet 366 dies, cum alii habeant solum 365.) tamen juxta usum Ecclesie duplex illa dies, pro una computatur; & Aetas quæ habeat suum complementum die 24. Februarii tali anno ultimo completur die 25. & ratio est, quia utraque dies censetur una, & dies secunda est complementum diei præcedentis, quæ deerat ad complementum integri solis per Zodiacum circuli, ut ex multis probat Sanchez tom. 1. in decalog. lib. 4. cap. 35. num. 3. Sanchez, ad finem. Ex quo aperte sequitur, quod in anno bissextili Annus vigesimus quintus ætatis non completur die 24. Februarii, sed sequenti die 25. Sicut & annus requisitus ad novitiatum includit illum suaderadditum: tanquam novitiatum complementum, ut sæpe declaravit Sacra Congregatio, ut ex pluribus Auctoribus habet Joannes Maria Novarius Lucerna Regulari verb. Annus num. 4.

Sacr. Cong. Joan. Maria. Greg. XIII.

Quantum ad secundum sciendum est, quod Gregorius XIII. anno 1582. ut emendarentur tempora ad solis cursum, ordinavit, ut in prædicto anno decem adimerentur tempora ad solis cursum, ordinavit, ut in prædicto anno decem adimerentur dies: hoc est, à quinta die Octobris usque ad decimam quintam, & tunc talis annus civiliter, ac politice debuit integer reputari, demptis illis decem diebus, tam quoad professionem, quam quoad ætatem ad sacros ordines suscipiendos, & ratio omnium est, quia ipse Gregorius XIII. in sua Bulla, inter gravissimas tom. 2. Bullarum inter ipsas bullas, num. 74. disposuit, quod ille annus integer reputaretur ad quæcunque officia, ac beneficia & cetera omnia; & expressè excipit ea nimirum quæ sunt in tertii Henrici præjudicium: ut solutiones censuum, & lo. Rodriguez. Sanchez. tom. 2. questionum Regular. quest. 25. art. 5. §. ex qua resolutione. Sanchez tom. 2. in decalog. lib. 5. cap. 4. num. 5.

QUESTIO V.

An anni possint dici completi quando desunt pauci dies?

SUMMARIUM.

- 12 Prima sententia affirmat, 13 Communior & verior sententia negat.
Prima sententia affirmat, quod anni possint dici completi, quando ad ætatem deficiunt duo, vel tres dies. Ita Hostiensis, Vera Crux, Martin. de Ledesma allegati apud Sanchez citandum cum quibus est M. Cornejo tom. 2. tract. de Matrim. disp. 2. dubio 3. §. Dico 2. Nam in moralibus, quæ parum distant nihil distare videntur.

Opposita sententia & negativa mihi videtur vera; eam tenent Abbas Cardinalis, Sotus, Cellus, & alii, quos citat, ac sequitur Sanchez lib. 7. de Matrim. dist. 10. q. 3. Nam illud ætatis tempus est taxatum à lege, quod lex requirit completum, & non semiplenum ad majorem libertatem, & perfectum usum rationis R 3 ut

Hostiens. Vera Crux. Ledesma. Sanchez. Cornejo.

13.